

bliver, at de, der holde Hunde og derved genere Andre, der ikke holde Hunde, maa betale en Bøde for, at de holde Hunde. Der er her ikke Tale om en ny Stat, men om en særlig Bestemmelse, man træffer overfor Folk, der nyde en vis Ret, som vi Andre ikke vilde gjøre Brug af. Min ærede Side-mand (H. Jensen) angreb mig stærkt. Jeg maa sige, at det undrede mig noget, at det ærede Medlem, der ellers udmærker sig, efter min Mening, ved saa megen bon sens, kunde komme frem med Indvendinger som dem, han fremsatte. I een Henseende kan jeg gjøre ham en Indrømmelse, nemlig med Hensyn til, hvad han sagde om de Fattiges Kasse. Naar det ærede Medlem vilde, at Afgiften i Kjøbstæderne skal gaa til de Fattiges Kasse, saa kan jeg ikke sige, at Udbalget vil gaa ind derpaa — jeg maa bede paa Udbalgets og mine egne Begne tage et Forbehold i saa Henseende — men jeg kan ikke se, at det skulde være umuligt at gaa dertil. Det vil meget bero paa, hvor megen Betydning Afgiften har for vedkommende Kommunekasse. Der kunde vel ogsaa være Spørgsmaal om at dele Afgiften mellem Kommunekassen og de Fattiges Kasse, og at man saaledes kom det ærede Medlem i Møde; det vilde jeg for mit Vedkommende ikke have Noget imod. Hvad Bøderne angaar, tror jeg ogsaa, at man maatte kunde komme ham i Møde; men det er dog vist ganske hensigtsmæssigt, at de tilfalde Politikassen, og det er i det Mindste tvivlsomt, om man kan gaa saa vidt at lade ogsaa dem gaa til de Fattiges Kasse. Med Hensyn til § 7, som taler om de uopdragne Hunde til Forskjel fra de skadelige, havde det ærede Medlem en mærkelig Opfattelse. Han sagde, at det gif ikke an at fritage Cieren af en Hund for Bøder, naar den havde fortrædiget Kjørende eller Ridende, da man ellers vil have Bøder for en Forulempelse. Paragraffen taler jo om Hunde, der have den Vane at forulempe Folk, og Kjørende og Ridende høre dog til Folk. Naar det er en Bogn, en Hund farer gjørende imod, saa er det rimeligt, at der er Folk paa Bognene. Jeg tror ikke, at Paragrafen er utheldig, det ærede Medlem kan ganske berolige sig i saa Henseende. Saa talte det ærede Medlem om, hvorledes Dommerne skulde komme ud af at idømme disse Bøder for Hunde, der have gjort Skade; men her er jo ikke Tale om noget juridisk Bevis; man har ment, at Dommerne skulde kunne bedømme, hvilken Skade en Hund har gjort. Hvis det ærede Medlem vil efterse Politivedtægten for Kjøbenhavn, som jeg med Forsiøielse skal laane ham, vil han se, at det er

en gammel Bestemmelse, som længe er bleven anvendt, og den har slaet til overfor disse Forhold. Det undrer mig, at det ærede Medlem kan tale om, at et saadant Spørgsmaal skulde bedømmes efter Hundens Karakter; den er det ganske vist vanffelligt at bestemme, men det kan til en vis Grad bedømmes efter Cierens Karakter, hvorvidt Iman mener, at han burde have affholdt sin Hund fra at overtræde Bestemmelsen. Jeg skal ogsaa nævne det ærede Medlems Bemærkninger til § 9, skjøndt jeg ikke ønsker at fordybe mig saa meget i disse Smaating, som det ærede Medlem paa sin Side gjorde meget morsomt. Han har vist overset, at der staar i § 9, at de kommunale Bestyrelser kunne træffe Bestemmelse om, at det under Straf af Bøder skal være forbudt at lade Tævehunde i Løbetiden streife om. Hvis den kommunale Bestyrelse altjaa deler det ærede Medlems Opfattelse, at hvad der gjælder for Kvinder, ogsaa passer paa Hunde under visse Perioder, saa kan den tage sin Bestlutning derefter, men jeg maa bestemt protestere imod, at det ærede Medlems Analogi er passende. Det ærede Medlem talte om Hønsene og sagde, at dem maatte man jo tillade frit at hengive sig til disse Tilbøieligheder, der overfalde dem som andre Skabninger, men der er den Forskjel, at Hønsene skade ikke os Andre, de iagttage paa en vis Maade Sømmelighed, det foregaar til en vis Grad i Hønsegaarden. Jeg skal i alt Fald gjøre opmærksom paa, at hverken her i Kjøbenhavn eller i Kjøbstæderne foregaar der en saadan almindelig Sammenstimlen af Høner eller Haner, som kan genere. Det ærede Medlem vil ogsaa indrømme, at Tyre og Køer ere heller ikke i dette Forhold til Gene for den almindelige Færdsel, og det er dette Hensyn, som har været den ledende Tanke i § 9, at man skal komme dertil, at hvad enten man er for eller imod Hundene, skulle de ikke paa en utilbørlig Maade kunne genere andre Folk end dem, der ønske at generes af dem, ogsaa derfor har man indsat denne § 9, og jeg tror ikke, at den vil vække saa megen Tvivl, som det ærede Medlem har tænkt sig. Thi er der Noget, der her i Kjøbenhavn er til Gene, uden at det just kan kaldes Skandale, er det, naar man ser en Hunhund, forfulgt af 6—7 Hanhunde, der vælte Alt, hvad der kommer i Veien for dem. Jeg finder derfor ikke, at der er noget Urimeligt i, at man tager den Bestemmelse, at Hunhundene skulle indespærres, naar Væsten kommer over dem. Menneffene maa ogsaa tage lidt Hensyn til Andre i den Henseende, og det er ikke urimeligt, at Hundene